

**FRAGMENT
DIN JURNALUL LUI EMIL CODRESCU
(iulie-august 189...)**

Bălățești!... O improvizare de bâlci, pe șoseaua care vine de la Piatra, trece prin mijlocul satului, strâmbă, șerpuiind printre râpi, și se duce la Târgu-Neamțului, înconjurată de singurătăți.

Lume multă, care vrea să petreacă și nu știe cum. Doamnele, ostentativ fără treabă, umblă în rochii de casă și cu capul gol... Domnii, cu jambiere și șepci impermeabile, trec la poștă, peste drum de hotel, înarmați cu *alpenstock*-uri, strânse energic în pumn la nivelul bărbiilor înțepenite și importante. Peisaj meschin. O colină întinsă, tristă, pătată de câțiva arbori schilozi, ascunde munții dinspre apus.

Nici o „cunoștință“. Sistem infailibil: în genere, atitudini nesociabile; în specie, evitarea parcului. Pe drumul, inevitabil, din „centru“ – cufundat în lectura unui ziar. (Am un număr din *Voința națională* încă din București.)

Plictis odihnitor. Lectură plăcută, reconfortantă: cataloagele câtorva librării străine și un dicționar portativ, cărțile de căpătâi care, împreună cu Diogen Laerțiu, repertoriu de cancanuri și idei antice (amintit adesea de Coco Dimitrescu în „prelegerile“ lui nocturne de la Cosman și găsit din întâmplare la un anticar), alcătuiesc biblioteca mea estivală.

Cataloagele – pentru momentele de lirism intelectual. Unele cărți le-ai citit. Ți-aduci aminte și împrejurările. (Era pe vremea...) Câteva... stai la îndoială. Iată una pe care vrei s-o citești de zece ani și nu știi pentru ce n-ai reușit încă, cu toate

că o ai în bibliotecă. Pe aceasta, deși ilustră, ai ocolit-o neconținut. De ce?... Câteva, mai interesante, ai să le comanzi cu siguranță. Le însemni cu o cruce. Pe cele mai importante, cu două. De la o vreme observi că ți-ai pierdut forța de inhibiție, și crucile duble devin tot mai dese. Atunci, pe cele „câteva mai importante“ le însemni cu trei cruci, care, în curând, încep să-și piardă și ele valoarea selectivă... Iată tratatul dispărut din bibliotecă de mult: cine ți l-a confiscat sub formă de împrumut? Treci în revistă pe împrumutătorii probabili cu un sentiment neplăcut. Iată și volumul (firește de poezii) în care ai trimis Elizei declarația de dragoste... Eliza...

Trei perne sub cap și țigările pe măsuta de alături, ca să-ți rămână spiritul absolut liber de corp și de griji, și lectura catalogului, cu toată atenția, ca să nu treci cu vederea nici o carte – se poate imagina voluptate mai esențială?

Dicționarul – pentru momentele când spiritul vrea să ia contact mai concret cu lumea realităților în sine. După un instrument de teslărie, o pasăre (uneori ai și figura alături; păsările din dicționare au întotdeauna mutra mirată și comică), apoi o prepoziție cu înțelesurile ei subtile, demonstrate prin exemple naive. Și tot așa, în partea a doua, la numele proprii – un rege merovingian, un promontoriu, o primadonă italiană. Visezi la regele pletos, la promontoriul care împinge departe în mare un oraș cu nume ciudat, și mai cu seamă la diva care a debutat la Neapole și a fost pe rând (sau aproape) metresa unui duce, a unui conte, a unui tenor și apoi nevasta unui bancher. Nu mai e dicționar. E un roman în notații sugestive.

Dar azi am recitit paginile lui Diogen Laerțiu despre Epicur. Ataraxie. „Apatie“... Frica de acțiune a omului lipsit de energie impulsivă... Teroarea de răspundere a intelectua-lului prea lucid și prea mult preocupat de urmările faptelor lui. Decadența Greciei. Antipodul „bestiei blonde“.

„L'homme, ivre d'une ombre qui passe, porte toujours le châtiment d'avoir voulu changer de place...“¹

Mulțumit cu puțin, ca să poată suporta viața... Indulgent cu alții, sever cu el însuși. Inspiratorul tuturor endemonologiilor amabil-pesimiste. Neînțelese de proști și de porci, care traduc „plăcerea“ lui subtilă și detașată în plăcerea lor trivială și-l stropesc cu noroiul indignării lor ipocrite.

Sunt interesante aerele aristocratice pe care și le ia în micile stațiuni „balneare“ și „climaterice“ toată lumea asta, și mai cu seamă femeile. Neavând nici o ocupație și lipsind aici clasa de sus care să-i comprime și să-i pună la locul lor – ca păpușile cu resort când închizi capacul – acești mici burghezi se simt în adevăr boieri. Senzația de clasă nu-i o stare de suflet absolută. Rezultă dintr-un raport. (Admirabilă tautologie!) Un militar de un grad inferior trece în fiecare zi printr-un sistem ecosez de senzații: aci sclav, aci rege asirian.

Peste câteva zile, singur, prin munți, sau (mai liric) prin munții tinereții. Stabilirea „itinerariului“ scoate din umbră atâtea imagini de altădată... O noapte albastră deasupra Durăului, în septembrie... Luna, izbutind în sfârșit să urce Ceahlăul dinspre Buhalnița, apăru candidă și sinistă între două stânci, apoi dispăru în dosul Panaghiei și pe urmă, după ce stătu o vreme nehotărâtă de-asupra prăpastiei, veni pe biserică schitului. A doua zi, pe Ceahlău... Bolta imensă de azur, acoperind priveliștile scânteietoare... Monștrii pietrificați de pe munte, culcați, ori în picioare, unii binevoitori, alții agresivi sau bizari. (Era și unul amical și hilar, în mijlocul platoului.) Culmile negre din vale târându-se spre piciorul muntelui colosal, ori alergând speriate în toate părțile și

---

1. „Omul, amăgit de-o umbră care trece, își poartă neconținut osânda de-a fi voit să-și schimbe locul...“ (fr.)

oprinde-se brusc, halucinate. Când vineți, când roșii, munții înalți de pe Bistricioara, strălucind în soare cu toate stâncile lor... Departe, în singurătăți adânci, munții cei din urmă – aproape nori, albi translucizi – încremeniți în gloria infinitului, impresionând mai mult sufletul decât ochiul, înfiorând „voința“, ca și muzica, răscolind în adâncurile ancestrale spaime, nostalgii, mitologii defuncte... Și-n fundul prăpastiei, la utrenie, aiurând, sunetul clopotului de la schitul invizibil...

Încă și mai din adâncul vremii, Borca, cu diminețile care sunau cristalin, cu zilele înalte și luminoase, cu nopțile care veneau din pădure ude, cu miros de ferigă... Și imagini răzlețe dintr-o vără sau alta, unele greu de localizat în timp: un curcubeu la depărtare de câțiva stânjeni, văzut din vârful Hălăucii: un cerc care abia își înscria statuia proiectată în el, rupt în partea de jos de umbra picioarelor mele. Un nor de smoală, de-asupra Călimanilor, biciuit în fiecare clipă de două trăsnete ca două fire uriașe de magneziu aprins. Un pârâu secret, într-un peisaj de la începutul vremurilor, încercând, înainte de Beethoven, andantele din *Simfonia a VI-a*. Un cer violet, departe, într-o dimineață aspră de august. Un șipot minuscul, închis într-o încăpere de zid, țărâind obosit într-o noapte târzie și de care doamnei Voinescu i-a fost milă să-l lăsăm singur în foșnetul de cimitir al celor patru plopi...

Și imagini, fulgurante, o clipă, din istoria – din preistoria? – vieții. Într-o trăsură mică, în mijlocul unui platou gol; de jur împrejur, până-n zare, dealuri pleșuve, cenușii, sinilii, roșietice... Altă dată, într-o trăsură mică (aceeași?), într-o după amiază de vară; la marginea unei păduri negre, pe vârful unui copac înalt, o găină sălbatică... Eram copil? Eram cu tata? Sunt imaginile unor realități? Sunt imagini de vis? Crâmpoie din delirul frigurilor din copilărie? Fragmente din viața unui înaintaș înscrise în nervii ascendenței și luptând să iasă în lumina conștiinței?

Azi se împlinesc treizeci și șase de ani de la moartea mamei... Timpul vine din viitor, trece în urmă, se dărâmă peste ea, o acoperă, o face tot mai inexistentă, căci morții mor și ei, mereu. Când voi dispărea și eu, va fi murit și ea complet din univers.

Prea mic, când a murit, ca s-o țin minte, imaginea ei mi-am creat-o mai târziu, în copilărie, după o fotografie rea și ștearsă, pe care am înviat-o și am colorat-o cu tot ce am auzit de la alții și cu propria mea fantezie: o fată tăcută, înaltă, cu părul castaniu, cu ochii căprui. Amintire a unei imagini arbitrare de altădată, aceasta și atâta *este* mama.

În cursul vieții, imaginea rămânând aceeași, a variat, totuși, odată cu punctul de privire în care mă mutau anii. În copilărie, fata cu părul castaniu îmi era mamă. La douăzeci de ani, soră. Astăzi, o simt fiică. Dar aceste sentimente sui-generis, aceste ipoteze afective, fără substratul vreunei realități experimentate în viața de familie, au fost nostalgii de amor pentru o fată frumoasă, moartă de mult.

Ca și furtunile, care răscolesc numai fața oceanului, pasiunile tinereții au venit și au trecut, dar în adâncurile cele din urmă ale sufletului dragostea pentru imaginea fetei moarte a rămas intactă, neamestecată, de o esență unică, și în nopțile senine, în prima tinerețe și uneori și astăzi, când mă simt singur, nedreptățit, nefericit, mi se pare că mă privește cu grijă și duioșie, aplecată peste o balustradă ideală din spațiile interplanetare.

Timotin... Nu l-am mai văzut din Universitate. M-a recunoscut și a oprit trăsura. Se ducea la Mănăstirea Neamțului. Avea lângă el o femeie și patru fete. Oricât ai fi de spiritual și demonic, ceea ce nu-i cazul cu Timotin, nu poți fi decât ridicol înghesuit, într-o trăsură închiriată, de o consoartă și patru reproduceri în miniatură ale figurii doamnei și domnu-

lui, combinate indiscret. Cloșca asta slabă și mărunță stătea îmbufnată și ostilă, parcă ar fi simțit o amenințare pentru numeroasa ei progenitură. Timotin m-a invitat la el, la mănăstire. Doamna a tăcut ca un mormânt.

Matematicianul ăsta nu îmbătrânește. Dar nici nu are ce îmbătrâni în el. Subțire, uscat, abstract ca și cifrele lui, pulsația vieții este aproape inexistentă într-însul. Cu nasul ascuțit peste mustățile subțiri – două linii negre, drepte, îmbinate deasupra buzelor inexpressive – cu părul lui sărac și lins pe tidvă, a rămas ca la douăzeci de ani. De altfel, și știința lui este eternă, ca și obiectul ei – și-l conservă.

Plimbare până aproape de Valea-Seacă. Lună plină. Răsărea când am ieșit din sat. Era greoaie și roșie ca și în noaptea aceea îndepărtată, când se îmbulzea pe poarta jităriei, gata să dea peste noi, și atât de neașteptată era apariția ei abia răsărită acolo în poartă, încât femeia cu care – strecurându-ne prin întunericul de lângă garduri – căutam singurătatea câmpiei făcu un gest de apărare cu amândouă mâinile și scoase un strigăt ușor de surpriză.

...Luna transfigurează totul. Gardurile strâmbe, șandramalele dărăpănate, bălăriile din maidan, atât de urâte în lumina soarelui analist și veridic, adinioarea în bătaia lunii erau frumoase, dădeau satului „balnear“ o poezie nemeritată; iar mai departe, în câmp, freamătul abia perceptibil al nopții părea însăși căderea luminii de lună pe copaci și pe iarbă.

Dar lumina lunii impresionează și simțurile inferioare: o noapte cu lună pare mai rece. Lumina albă, fiind asociată poate cu zăpada, dă senzația de frig. Iar când simțurile amorțite colaborează cu lumina înșelătoare, minciuna ia proporții de fantasmagorie. Obosit de insomnia nopții precedente și de treizeci de kilometri făcuți pe jos în timpul zilei prin munți, călătoream într-o noapte cu lună plină pe capra unei trăsuri. În toropeala luptei cu somnul, vedeam în copacii izolați de pe

marginea drumului femeii uriașe, care veneau întru întâmpinarea trăsorii, și în pereții albi ai caselor singuratice – stânci de calcar abrupte. Surprins și alarmat, îmi trebuiau câteva secunde ca să-mi corectez iluzia, pentru ca apoi, din nou, conștiința amorțită să-mi dea aceleași năluciri, aceleași femei cât clopotnițele și aceleași stânci albe de var.

...Iluzionară, luna este „amica“ visătorilor, a defecțiilor nervoși, a romanticilor, a „lunaticilor“ – și a femeilor.

Femeile nu simt poezia soarelui, realist și unul, ca și adevărul. „*Midi, roi des étés*“¹ – obiectul și expresia – nu există pentru ele.

...E târziu. Pe fereastra deschisă intră răcoarea sfârșitului de noapte. Luna în asfințit stă pe culme cu fața mare întoarsă spre noaptea pe care o părăsește.

Azi-dimineață am întâlnit pe Adela! E aici de două zile! E cu mama ei și cu „coana Anica“. N-am mai văzut-o de trei ani. În vremea asta s-a măritat și s-a despărțit.

„Doamnă“! Întotdeauna mi-a venit greu să schimb apelativul „domnișoară“ în „doamnă“. Mi se pare o imixtiune în lucruri prea intime, mi se pare că iau act cu brutalitate de fapte care nu mă privesc și nu-i decent să mă privească.

(Psihologie de cvadragenar, intempestiv și pervers de lucid!) Și apoi, ori de câte ori se căsătorește o fată plăcută dintre cunoștințele mele, mi se pare că sunt furat. Hotărât, nu cultiv o simpatie exagerată pentru domnii și stăpânii lor. Adelei îi voi spune, cel puțin *in petto*², „domnișoară“. Pe domnul L..., cauza eficientă a transformării, îl ignorez, îl neg. Negând cauza, neg efectul...

---

1. „Amiaza, regina verilor“ (Leconte de Lisle, *Midi*) (fr.).

2. În taina (it).

Dar Adela n-a fost o simplă cunoștință, a fost prietena mea, și cuvântul „doamnă“ e legat de fapte și sentimente neobișnuite.

Prietenia a început de când, cu mișcări, în intenția ei ascunse (ca să nu bag de seamă!), dar foarte laborioase, mi se suia pe genunchi, stătea un timp liniștită, apoi, sigură de locul cucerit cu o așa dibace strategie, îmi scotea ceasornicul din buzunar, marea ei pasiune, îl remonta în toate felurile, îmi aranja cu o minuțioasă fantezie mustățile, cravata și părul. Alteori, tot pe genunchii mei își liniștea păpușa, care „plângea“ cu desperare. Eu îi „mâncam“ unul după altul degetele, pe care le declaram „acadele“; lipeam fruntea de a ei, ca să-mi vadă în loc de doi ochi unul singur, lung de la o tâmplă la alta, ceea ce, când s-a deprins cu viziunea îngrozitoare, îi producea un acces de zgomotoasă ilaritate; îmi petreceam degetele prin câte un cârlionț al părului ei blond și, când uitam să mă ocup de floricelele ei de aur, îmi lua degetul, îl ducea la capul ei și aștepta rezultatul cu ochii în ochii mei. Păpușile trebuia să i le văd, pe toate, în fiecare zi și să le știu pe nume. Uneori, când „avea treabă“, îmi încredința câte una s-o „păzesc“, ba chiar s-o hrănesc cu biberonul. Seara, mă ducea în toate odăile pe unde avea „copii“ culcați prin paturi liliputane, prin cutii de botine ori de tutun, iar cei mai oropsiți de soartă, prin locuri mai puțin confortabile. Firește, unii copii plângeau, alții nu voiau să adoarmă, fiindcă erau obraznici, alții erau bolnavi – și ea îi admonesta, le făcea morală, îi consola... pe fiecare după starea în care îi găsea. Când îi venea și ei rândul să se culce, rolul meu devenea mai important. După ce o dezbrăca dacăda, trebuia să mă duc în odaia ei și să-i țin de urât „câteva minute“, care uneori se prelungeau atâta, că doamna M... mă dădea pur și simplu afară. Programul sindrofiei cu Adela la patul ei îngrădit cu o leasă verzuie era foarte puțin variat. De obicei îi spuneam o poveste comandată de ea, mereu aceeași, de care nu se sătura niciodată. Era

vorba, se înțelege, de un moșneag, de o babă, de două fete. Bucuriile și indignările ei erau exact aceleași în fiecare seară, deși știa micul roman atât de bine, că, de câte ori schimbam vreun amănunt ca s-o încerc, mă corecta cu toată candoarea. Alteori ne jucam de-a ascunsul. Aci tehnica era complicată. Stând „de vorbă“, la un moment oarecare băgam de seamă că e cuprinsă de o neliniște. Înțelegeam: voia să se ascundă. Mă ridicam de pe scaun și mă depărtam câțiva pași. Când mă întorceam, o găseam cu plapuma peste cap: se ascunsese. Eu o căutam prin toată odaia: „Da unde-i oare Adela? Unde s-a ascuns Adela?“ Și numai când nu se mai putea ținea de răs și vedea că din vina ei s-a dat de gol, îndeărta plapuma de pe față și se considera învinsă.

În iarna când a fost bolnavă de scarlatină și am vegheat adesea la patul ei, în calitatea mea de student în medicină, o învățasem în timpul convalescenței un cântec, care a avut un rol însemnat în legăturile noastre de mai târziu. Pură recunoștință pentru învățător, sau cabotină nevoie de a face efect, dar urmarea a fost că mai pe urmă, ori de câte ori veneam la ei, mă întâmpina regulat cu un subțire și monoton: „La dăda madă!“ adăugând, invariabil, *envoi*¹-ul: „Pent'u mata“. Adela, victimă a infamiei mele, își lua revanșa fără să știe: „La dăda madă!“ era oarecum transfigurarea, foarte personală, a universalului *La donna è mobile*², pe care i-l cântasem – aluzie directă la unele inconstanțe ale ei. (Pasiunile fiind întotdeauna lacome, mi se părea mereu că sunt trădat.) Și acum îmi plătea polița, sfidându-mă în fiecare zi cu profesia de credință a necredinței femeiești și agravând sfidarea cu sublinierea ei personală. O bucată de vreme Adela completa primirea asta grațioasă cu o altă atenție specială. Cum ispră-

---

1. Dedicăție (fr).

2. Femeia este schimbătoare (it).

vea cântecul, alerga în odaia ei și-mi aducea o rochiță nouă, roșie ca o creastă de cocoș, cu aplicații de fir aurit, pe care mi-o punea pe genunchi, trimițându-mi din ochii ei albaștri priviri elocvente, care spuneau lămurit: „Admiră! Ai mai văzut așa ceva?“ Dar rochița s-a învechit foarte repede...

Fericirea ei cea mare însă era s-o ridic „în pod“, fericire exprimată întâi cu râsete gălgâitoare de hulubiță mică, pe urmă cu țipete ascuțite, la punctul culminant al ascensiunii. Uneori mă „ridica“ și ea, strângându-mi tare genunchii în brațele ei mici și țipând ascuțit: „Tăta ma'e!“

Prietenia noastră era atât de mare, încât Adela, când avea nevoie de a înțelege universul, deocamdată parțial, eu eram acela pe care-l consulta cu preferință. Odată, auzind că o să vie un medic veterinar pentru un cal al domnului M..., m-a luat oarecum deoparte și m-a întrebat dacă: „Doctorul care ar să vie e un cal mare? Era de patru ani. Pentru logica asta perfectă am ridicat-o în pod cât a voit, mi-am petrecut degetul prin toți cărlionții ei, i-am pus la dispoziție ceasornicul, mustățile și nasul și am petrecut amândoi o după amiază de fericiri.

Eram, bineînțeles, și confidentul ei *en titre*¹. Într-o după-amiază, când m-a văzut intrând (mă aștepta!), a venit la mine obidită, furioasă, indignată, ca să-mi facă cunoscută ofensa sângeroasă pe care i-o adusese o domnișoară, fiica unui vecin: „Madadeta m-a făcut *dumnea!*“ Era ceva teribil, în adevăr. *Adjectivul* acesta mica moldoveancă îl cunoștea până acum spus numai slugilor... Ofensa nemaiauzită o ținuse secretă. Ceilalți luau adesea în glumă nefericirile ei, ceea ce o supăra și o făcea prudentă.

Purtam și corespondență. În scrisorile de afaceri sau de invitații ale domnului M..., trimise printr-un fecior boieresc,

---

1. De drept, preferat (fr).

găseam mai întotdeauna și un adaus „scris“ de Adela, niște arabescuri extraordinare, painjeni complicați, heroglife, prin care îmi dădea știre despre păpuși, ori mă chema la ea, ori îmi vestea vreo nenorocire – și era convinsă că am înțeles. Când, în sfârșit, pe la cinci ani, a început să învețe și un alfabet mai simplu, cel latin, copia mereu litere pe toate hârtiile din casă și, pe măsură ce le copia, mi le aducea să le admir. Uneori mă puneam la lecție să scriu și eu litere și se purta cu mine exact ca doamna M... cu ea.

Din cauza mării noastre prietenii, doamna M... îmi spunea, în glumă, că am „întors“ capul fetei. Dar și fetița îmi întorse-se mie capul. Ajunsesem gelos de doamna M... și de domnul M..., și când mi se părea că Adela ține mai mult la mine decât la ei, simțeam o fericire pe care o cultivam cu avarie, în secret. Și cum doamna și domnul M..., din motive pedagogice, erau siliți să se poarte mai rezervat cu ea, eu exploataam cu nerușinare situația mea, lipsită de responsabilitate, ca să-i cuceresc inima. Dar doamna M... nici nu-și putea da seama de măsura pasiunii noastre. Jenat să dezmierd fetița în fața tuturor – întotdeauna mi-a fost cu neputință să sărut copiii în public -, îi devoram ochii, năsul, obrajii, cârlionții, ceafa când eram numai noi singuri. În aceste *tête-à-tête*-uri nu lipseau nici dialogurile pasionate:

- Adelă, mă iubești?
- Te iube'c!
- Tare?
- Ta'e!

Este drept că răspunsurile n-aveau temperatura și culoarea întrebărilor. La vârsta aceea, între cuvintele acestea abstracte și conținutul lor nu exista încă o perfectă corespondență. Adela le spunea conștiincios și grav.

Secretul pasiunii noastre reciproce era simplu. Ea îmi „întorsese capul“, pentru că orice om, din cauza unui instinct atavic, are tandreți pentru puii de om (și, prin derivație, de

animal, de plantă și chiar pentru miniaturile de obiecte); pentru că Adela era o jucărie vie și plină de surprize; și apoi pentru că omul fără surori și mamă își concentrase asupra fetiței blonde toate posibilitățile de afecțiuni familiale. Eu îi întorsesem capul pentru că eram în mintea copiilor, adică a ei, și pentru că desigur, cu instinctul ei de animal mic, simțea că o ador. Dar Adela nu era numai un pui de animal egoist. Era capabilă și de acțiuni altruiste, uneori foarte costisitoare pentru ea. Adesea, ca să împartă cu mine cauza fericirii ei, când cronțăia pe genunchii mei un măr, de obicei crud, păstra un rest, sculptat de dinții ei mici ca o bijuterie din care ar fi fost scoase pietrele scumpe, și, cu mâna ei de păpușă mică, mi-l împingea în gură. Și apoi mă ținea de mustață, atentă la rezultat. Nu se poate închipui un fruct mai savuros și o idilă mai încântătoare... Dar altruismul ei o făcea să-și pună chiar viața în primejdie pentru mine. Dacă cineva se prefăcea că vrea să mă bată, fetița îmi lua apărarea cu o îndrăzneală de cloșcă mică și ageră, care mergea până la temeritate oarbă când agresorii erau în număr mare.

O singură dată prietenia noastră a fost puțin umbrită, câteva ceasuri, din cauza stupidei mele insensibilități la avansurile ei delicate. Domnul M... întâmpinându-mă la sosire cu niște vești rele pentru el, n-am dat Adelei atenția cuvenită, am fost distrat și rece. Atunci ea și-a lungit buzele, și albastrul ochilor i s-a întunecat. Apoi m-a ignorat complet, dar n-a părăsit odaia, și mi-a trebuit o întregă strategie, alcătuită din lingușiri, lașități și – mizerabil corupător de suflete! – mai ales ispite, ca s-o pot recâștiga. În sfârșit, i-am cucerit un zâmbet, apoi, printr-o genială comicărie, un acces de râs. Și pe urmă am fost și mai amici, toată ziua.

Prietenia noastră a durat până la vârsta de opt ani, luând diverse forme, în măsura în care animalul devenea om, și temperată puțin din cauză că, la urmă, nu mai stăteam vacanțele întregi la moșie, în vecinătatea ei.

Când, după o lipsă de șapte ani, am petrecut iarăși două veri la țară, n-am mai găsit pe Deluța, Coca, Cucoana mică, Puica, Rățușca, Copalaia (așa pronunța ea cuvântul „portocală”) – cum îi ziceau unii și alții –, ci o domnișoară de cincisprezece ani, o fată înaltă, subțire, prea înaltă pentru vârsta ei, prea subțire pentru înălțimea ei, cu o coadă groasă de aur pe spate, legată cu un fiong albastru, cu fața tot copilărească și totuși de o frumusețe mândră, semeață, aproape orgolioasă, amestec unic, care-i dădea ceva matur și în același timp îi accentua copilărescul figurii. Prietenia renăscută a crescut repede pe amintirile copilăriei și pe precocitatea ei intelectuală și tardivitatea mea afectivă.

Ca și altădată, făceam călare aproape în fiecare zi cei cinci kilometri până la casa lor. Eram acum mentorul ei (de atunci am devenit „*mon cher maitre*”¹). Îi dădeam cărți, îi recomandam anumite pasaje și ne plimbam ceasuri întregi prin parc, discutând lecturile, descriindu-i și povestindu-i viața din orașele mari și inițiind-o practic, pe viu, în științele naturii, pentru care avea o predilecție deosebită. Dar „recreațiile” erau mult mai lungi decât orele noastre, „științifice și literare”, cum le numea ea.

N-am fost grav niciodată, și mai ales în conduită n-am reușit niciodată să am „*l'esprit de mon age*”². Așadar: la vârsta de treizeci și cinci de ani, și încă de pe atunci cu părul sur, construiam prinzători pentru păsări (Adela avea colivii, semințe, cunoștea obiceiurile și gusturile tuturor zburătoarelor); făceam zmeie mari că abia le putea ține, cărora le trimiteam pe sfoară inele cu „scrisori” sau batiste și, noaptea, lampioane venețiene, confecționate de ea; mă urcam în copaci să-i aduc fructele cele mai frumoase, retrase parcă anume, ca-n

---

1. Scumpe maestre (fr).

2. Spiritul vârstei mele (fr).

poveste, pe vârful crengilor greu de ajuns; ne plimbam cu barca pe iaz, „ancorând“ pe la adâncuri, în umbra verde a sălciilor pletoase, ea în niște chioșcuri vii, care ne izolau de lume, ca să citim, să conversăm și să ne admirăm mutrele în oglinda apei, ori ca să prindem pește cu undița, așteptând în zadar ceasuri întregi să se miște pluta, în hazul peștilor sceptici la ispite; făceam praștii ca să vânăm vrăbii și pițigoii, și uneori reușeam! Ne duceam la mure, unde Adela întâlnea adesea prietene din copilărie.

Buzele ei, înroșite de sucul rubiniu, dădeau o expresie provocantă frumuseții ei blonde. În sfârșit, căzând, din treaptă în treaptă, în cel mai autentic rousseauism și contribuind și influența lui Fenimore Cooper, ne-am fabricat, în ascuns, arcuri de răchită și săgeți de corn și ne-am dus în pădure la vânat! Bineînțeles că niciodată n-am vânat nimic.

Dar fata blondă cu arcul întins, cu corpul încordat ca și arcul, mi-a rămas în amintire ca o splendidă viziune de artă sau de vis.

Deși vizitele mele nu erau zilnice, totuși, când veneam, pe la ceasurile trei; o găseam totdeauna în balcon sau chiar afară din ogradă, pe drum, așteptându-mă. Uneori venea ea la mine (însoțită de domnul M...), călare pe calul ei negru, cu bustul înalt în rochia lungă, a cărei trenă – după ce se cobora de pe cal – o ținea ridicată cu un gest de *grande-dame* plin de grație și comic pentru cei cincisprezece ani ai ei.

Omul aproape cărunt și fetița cu păr de aur formau grupul cel mai original din lume. La masă stătea lângă mine și mă boscorodea mereu că nu mănânc. („Fiindcă fumezi toată ziua!“) Când jucam șah cu domnul M..., ea era întotdeauna personajul al treilea în jurul măsuței. Chiar și la adunările unde erau' invitate familii de prin împrejurimi, fetița înaltă stătea tot cu mine, cât îi permitea stricta politețe datorită altora. Odată, ca s-o necăjesc, i-am spus că m-a părăsit pentru un tânăr care părea că o admiră mult. „Vrei să-i spun că nu-l